

עפ"ת (מרכז) 48966-03-13 - בבלי מאור נ' מדינת ישראל

להחלטה בערעור

עפ"ת (מרכז) 48966-03-13 - בבלי מאור נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 48966-03-13

בבלי מאור

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[07.07.2013]

לפני כב' השופטת בלהה טולקובסקי

המערער ובא כוחו עו"ד אבנר גולוב

ב"כ המשיבה עו"ד שגיא שגב

פסק דין

ערעור על הכרעת דין של בית משפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מ.כהן) מיום 25.2.13 אשר הרשיעה את המערער בעבירה של נהיגה במהירות של 192 קמ"ש במקום בו מותרת מהירות מירבית של 100 קמ"ש וזאת בניגוד לתקנה 54 (א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961 וגזר עליו את העונשים הבאים: קנס בסך 2,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו, פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 17 חודשים בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית, פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, מאסר לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים.

הערעור מכוון הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי גזר הדין.

בא כוח המערער טוען כי שגה בית משפט קמא משקיבל את עדות השוטר אברהם חי (להלן: "השוטר") בדבר שמירת קשר עין עם רכבו של המערער והעדיף את עדותו של השוטר על פני עדות הנאשם, עדות הנוסע ברכבו ועדות המומחה מטעם הנאשם ולא קיבל את הטענה בדבר טעות בזיהוי רכבו של המערער נוכח הטענה בדבר רכב נוסף הדומה לו בכל מאפייניו שעבר במקום ושעל פי הנתען הוא זה שביצע את העבירה.

מדובר בערעור על קביעות שבעובדה וקביעות מהימנות.

בית משפט קמא העדיף את עדות השוטר כי שמר על קשר עין רצוף עם רכבו של המערער מרגע המדידה ועד לרגע העצירה וכי רכבו של המערער היה יחידי בקטע הדרך הספציפי כאשר דובר בשעת לילה מאוחרת בה התנועה הייתה דלילה.

בית משפט קמא ראה להעדיף את עדות השוטר שלא נסתרה על פני גרסת המערער ועדות הנוסע ברכבו כי רכבו לא היה זה שביצע את העבירה, אלא רכב אחר שעבר במקום ועל פני עדות המומחה מטעם המערער וקבע כי חו"ד של המומחה מבוססת על נתונים שלא התקבלו על ידי בית משפט קמא ועל תנאי דרך שנבדקו זמן רב לאחר ביצוע העבירה.

בית משפט קמא ציין במפורש כי אינו מקבל את קביעת המומחה לפיה אין אפשרות לשמור על קשר עין רצוף בשל עיקולים ומחלפים בדרך. בהקשר זה יצוין כי בית משפט קמא אף ציין שעד הגנה 3, העיד אף הוא כי באותו זמן התנועה הייתה דלילה והוא והשוטר נסעו אחרי או במקביל לרכבו של המערער.

הלכה היא כי בית משפט שלערעור לא יתערב בקביעות עובדתיות ובקביעות בדבר מהימנות עדים אלא במקרים חריגים ונדירים אשר איני סבורה כי מקרה זה בא בגדרם.

בית משפט קמא שמע את העדים והתרשם מהם ולא ראיתי כי יש מקום להתערב בקביעות עובדתיות וקביעות בדבר מהימנות העדויות שנעשו על ידי בית משפט קמא ונומקו בהרחבה בהכרעת הדין.

לפיכך, דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

אשר לעונש, מדובר במהירות גבוהה ביותר, 192 קמ"ש, מהירות כמעט כפולה מהמהירות המותרת. מדובר בעבירה חמורה אשר אין צורך להכביר מילים על הסיכון הטמון בה לעושים שימוש בדרך.

בית משפט קמא התייחס לעברו התעבורתי של המערער אשר נוהג משנת 2004 וצבר לחובתו 9 הרשעות קודמות מתוכן 3 עבירות עבירות מהירות, הגם שהאחרונה בהן משנת 2008. מסכימה אני כי בותק הנהיגה הקצר יחסית של 7 שנים מדובר בעבר תעבורתי יחסית מכביד ובהתחשב במהירות החריגה איני סבורה כי יש מקום להתערב בגזר הדין.

הערעור על כל חלקיו נדחה.

החלטה

ארכה לתשלום הקנס עד ליום 1.9.13, כמבוקש.

ניתנה והודעה היום כ"ט תמוז תשע"ג, 07/07/2013 במעמד הנוכחים.